

Arrest

nr. 105 387 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. LANDUYT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoekster, S. T., luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Tbilisi.

U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

In 1996 behaalde u een diploma in de rechten. Toen u in 1996 begon te werken voor een advocatenbureau doorliep u een stage van 6 maanden bij het Hooggerechtshof.

U woonde er de processen tegen de zviadisten (waaronder Zviad Dzidziguri en Loti Kobalia) bij.

Jaren later, nadat er een wet op amnestie werd uitgevaardigd, werd er een commissie opgesteld om de nog opgesloten zviadisten te beoordelen. U verleende daarbij juridische steun aan B. G., een lid van de commissie en zelf een voormalig politiek gevangene. U raakte op die manier bevriend met hem en verleende ook nadien nog juridisch advies aan hem.

In 2003, in de periode van het presidentschap van Edvard Shevardnadze, trad u als advocate op in de zaak D. D.. Deze persoon, een bewaker van een penitentiair ziekenhuis werd ervan beschuldigd betrokken te zijn bij de ontsnappingen van een aantal veroordeelden. D. D. zou zijn gemarteld om bekentenissen te bekomen.

U bracht de zaak voor het EHRM in Straatsburg. Het hof oordeelde in 2007 dat er schendingen van het EVRM waren gebeurd.

In 2007 verliet u het advocatenbureau en begon u als pro deo advocaat te werken voor Legal Assistance, een dienst die was opgericht door een aantal ngo's en die voorzag in juridische ondersteuning.

Met de tijd werd deze dienst door de overheid overgenomen en opgenomen onder het Ministry of Corrections and Legal Assistance.

Vanwege uw banden met B. G. sympathiseerde u met de Conservatieve partij, waarvan G. politiek secretaris is. Naast het verlenen van juridisch advies nam u deel aan demonstraties.

Uw echtgenoot F. M. vervoerde G. hierbij ook. U nam onder meer deel aan de demonstraties in november 2007.

Na de demonstraties van november 2007 startte er een zuiveringspolitiek bij uw werkgever. In 2007 werd de directeur van de dienst Legal Assistance en ook zijn plaatsvervanger ontslagen.

De advocaten die er tewerk waren gesteld werden onder druk gezet om het advies en de argumenten van de openbare aanklager te volgen. Sommigen werden ontslagen, anderen werden geïntimideerd via familieleden.

U weigerde zich te conformeren en bleef de rechten van beklagden verdedigen.

In 2007 slaagde u er nog in één zaak te winnen (zaak R. D.). Deze persoon werd er vals van beschuldigd een inbraak te hebben gepleegd. U kon zijn vrijlating bekomen. R. D.ontvluchtte hierna Georgië.

In april 2009 nam u eveneens deel aan de protestacties. U ontving hierna een aantal anonieme dreig telefoons. Daarin werd u opgedragen de regels te volgen.

U wou hiertegen klacht indienen en wendde zich hiertoe uiteindelijk tot de procureur-generaal. Deze liet u weten dat de zaak niet behandeld zou worden.

Op 25/11/2009 werd uw man tot slot in zijn winkel opgepakt door twee agenten van de speciale politie-eenheid Sodi. Dit om druk op u uit te oefenen.

Na zijn arrestatie nam u contact op met G. die u aanraade de media te contacteren. Onder druk van deze demarches werd uw man na een vasthouding van enkele uren vrijgelaten. Na zijn vrijlating dook uw man onder bij uw familie. Ondertussen bleef u verder werken voor de dienst Legal Assistance. Jullie uitreis werd ondertussen geregeld.

Op 18/12/2009 verlieten u en uw man uiteindelijk Georgië.

Vanuit Tbilisi vlogen jullie die dag naar Parijs. Jullie maakten hierbij gebruik van jullie reispaspoorten.

In Parijs werden jullie opgehaald door uw schoonzus D. Ma. (O.V.5.452.868)die jullie naar België bracht. U en uw man hadden België in het verleden al meermaals bezocht.

Op 18/12/2009 kwamen jullie aan in België. Op 22/12/2009 vroegen jullie asiel aan.

Tijdens uw verblijf in België stond u in contact met familieleden in Georgië.

U vernam op die manier dat uw broer, die vanwege uw problemen ondergedoken leeft, was opgebeld door een medewerker van de Georgische veiligheidsdiensten (Sodi of Kudi).

Deze persoon wou weten waar u was en bedreigde uw broer. Hij zei uw broer dat u contact moest opnemen. Uw broer gaf hierna het telefoonnummer van de medewerker aan u door. U belde deze persoon vervolgens op via de computer van een vriendin. De medewerker vertelde u dat men u wou ondervragen over de zaak D. D. omdat men zagezegd niet wist waar hij was. U zag dat als een drogreden aangezien u wist dat D. D., nadat er zagezegd drugs bij hem was gevonden, opnieuw in de gevangenis was beland.

De medewerker vroeg u vervolgens om samen met uw man terug te keren. Indien niet zou men zich tegen uw familieleden keren. U legde hierop neer.

B. Motivering

U gaf aan dat u door de Georgische autoriteiten werd vervolgd omwille van uw werk als advocate en vanwege uw banden met de Conservatieve partij. Deze vervolging hield in hoofdzak in dat u sinds 2009 dreig telefoons ontving en dat op 25/11/2009 uw man werd opgepakt om u te treffen.

Welnu, er dient te worden vastgesteld dat deze feiten van vervolging, zoals ze door u beschreven werden, niet weten te overtuigen.

Als zwaarste feit van vervolging noemde u de arrestatie van uw man op 25/11/2009.

Deze gebeurtenis is echter ongeloofwaardig om verschillende redenen.

Zo werd ten eerste vastgesteld dat u niet kon beschrijven hoe deze arrestatie is verlopen. U gaf aan niet te weten op welke wijze uw man gearresteerd was omdat u er zelf niet bij was.

Deze verklaring is niet afdoende aangezien u de omstandigheden van de arrestatie van uw man, die u in België vergezelt, via hem kon vernemen.

Daarenboven verklaarde u zelf dat uw man u over het voorval had verteld. U voegde hier weliswaar aan toe dat hij niet alle details had vermeld.

Nu, uit uw verklaringen blijkt echter dat u zo goed als niets weet over zijn arrestatie. U uitte daarbij een groot gebrek aan belangstelling.

Zo antwoordde u op de vraag door hoeveel personen uw man gearresteerd was dat hij het u misschien verteld had dat maar dat u er geen belangstelling aan gehecht had. U herhaalde daarop dat u niet weet op welke wijze hij gearresteerd werd én dat u hem er zelfs niet achter gevraagd had (CGVS 19/11/2012 p.6-7).

Dergelijke verklaringen zijn echter onaannemelijk.

De arrestatie van uw man betreft immers het zwaarste feit van jullie vervolging én de reden voor jullie vertrek uit Georgië.

De vaststelling dat u hier geen informatie over kan verstrekken tast uw geloofwaardigheid dan ook ernstig aan.

Verzwarend element is daarbij uw verklaring dat u in het verleden beroepsmatig als advocate van individuen, die ten onrechte door de autoriteiten waren aangeklaagd, opgetreden heeft. Dergelijke werkzaamheden verwachten een bijzondere aandacht voor de omstandigheden van de arrestatie van de persoon die door u verdedigd wordt.

Ten tweede bleek dat uw verklaringen niet overeen komen met een bewijsstuk dat door u werd voorgelegd.

Het gaat hier meer bepaald om het opleidingscertificaat van het ministerie van justitie dat stelt dat u van 24/11/2009 tot en met 26/11/2009 participeerde aan een seminarie van overheidsadvocaten (met als thema de verdediging van de mensenrechten op basis van het EVRM).

Ter herinnering, u verklaarde dat op 25/11/2009, dus op de tweede dag van deze opleiding, uw man werd gearresteerd.

Gezien dit gegeven werd u gevraagd of u zich nog herinnerde waarmee u zich toen, op 25/11/2009, op het werk mee bezighield.

U beweerde dat u op het bureau was en dat u waarschijnlijk een claim aan het schrijven was; nadat u het nieuws van de arrestatie had vernomen had u immers vanuit uw bureau overal heen gebeld.

Op de vraag of u die dag het werk verliet verklaarde u dat u na de vrijlating van uw man (enkele uren later) het werk onmiddellijk verlaten had.

Op de vraag of u de volgende dagen was gaan werken gaf u tegenstrijdige verklaringen.

Eerst beweerde u met zekerheid dat u de volgende dag (de 26ste) was gaan werken dit omdat er zoveel werk was.

Even later beweerde u dat u de 26ste niet was gaan werken, dat u in een slechte bui vertoefde en dat u naar uw leidinggevende had gebeld met de boodschap dat u niet kwam (CGVS 19/11/2012 p.5-6).

Welnu, los van deze tegenstrijdigheid, botsen uw verklaringen met de inhoud van het opleidingsattest dat stelt dat u in die dagen een seminarie heeft gevolgd.

U werd hierop gewezen en beweerde vervolgens dat u misschien op de 24ste aan de opleiding heeft deelgenomen maar zeker niet op de 25ste en de 26ste (CGVS 19/11/2012 p.6).

Er werd vervolgens vastgesteld dat u even later deze verklaring weer wijzigde en beweerde dat u nooit heeft deelgenomen aan de opleiding en dat het certificaat aldus een vals document betreft.

U beweerde dat de overheid pro forma opleidingscertificaten uitreikte om uitgaven te verantwoorden (CGVS 19/11/2012 p.7-8).

Gezien het wisselend verloop van uw verklaringen kan aan dit alles echter geen geloof gehecht worden. Indien dit laatste voor waar zou worden genomen, quod non, zou het overigens betekenen dat u een vals document aanbracht er staving van uw asielaanvraag.

Wat de arrestatie van uw man betreft werd ten derde vastgesteld dat uw echtgenoot zelf zich slechts met moeite kon herinneren door wie deze arrestatie werd verricht.

Aanvankelijk twijfelde hij tussen Sodi of Kudi en beweerde het niet meer te weten.

Daarna gaf hij aan dat het Sodi was (CGVS D. 19/11/2012 p.5). Dergelijke twijfels zijn echter onaannemelijk gezien de aard en impact van deze gebeurtenis.

Verzwarend hierbij is de vaststelling dat uw echtgenoot in het verleden zelf politieagent is geweest. Dit veronderstelt dat dergelijke zaken geweten zijn. Dit bleek echter niet het geval te zijn en tot overmaat van ramp bleek uw man zelfs het onderscheid tussen de twee diensten (Kudi en Sodi) niet te kennen. Hij beweerde dat het voor hem "allemaal politie is".

Verder werd vastgesteld dat uw man niet kon zeggen voor welke dienst u juist werkte .

Hij wist dat u sinds 2007 als advocate werkte voor een juridische dienst maar kon hier verder geen informatie over verstrekken. Zo kon hij niet zeggen of deze dienst een overheidsdienst was of niet.

Wat dit alles betreft verklaarde hij dat hij u geen gedetailleerde vragen stelde en er feitelijk niet mee bezig was (CGVS D. 20/09/2010 p.5).

Aangezien uw werk voor deze overheidsdienst aan de basis van jullie vervolging (en zijn arrestatie) ligt is dit gebrek aan kennis problematisch te noemen.

Op basis van deze vaststellingen moet dan ook besloten worden dat aan de arrestatie van uw echtgenoot op 25/11/2009 geen geloof gehecht kan worden.

Wat de dreig telefoons betreft werden soortgelijke vaststellingen gedaan.

Zo bleek de kennis van uw echtgenoot over de telefoons onaannemelijk klein te zijn. Zo bleek uw man niet te weten hoeveel dreig telefoontjes u had ontvangen en wanneer deze begonnen waren (CGVS D. 20/09/2010 p.7).

U zelf beweerde wat dit betreft dat de telefoontjes vanaf 09/04/2009 waren begonnen en dat u vijf à zes keer werd opgebeld (CGVS 20/09/2010 p.11).

Uw man verklaarde verder de details niet te kennen van de telefoongesprekken op zich; hij wist evenmin of u ertegen klacht had ingediend (CGVS D. 20/09/2010 p.7).

U zelf beweerde wat dit laatste betreft dat u klacht wou indienen bij de gedeputeerde van de openbare aanklager maar dat deze persoon kort hierop ontslagen werd.

U beweerde dat u vervolgens langs de procureur-generaal was gegaan maar dat hij u had laten weten dat de klacht niet behandeld zou worden (CGVS 20/09/2011 p.11).

Ook dit gebrek aan kennis, vastgesteld bij uw echtgenoot, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Wat het telefonisch contact betreft dat u vanuit België met een medewerker van Sodi of Kudi zou hebben gehad (CGVS 20/09/2012 p.2; 5-8) moet worden gesteld dat een dergelijke handeling een onverantwoord risico met zich zou meebrengen. U zou immers gemakkelijk op basis hiervan getraceerd kunnen worden.

U verklaarde daarenboven dat u in België contacten met Georgiërs vermijdt omdat er hier mensen van Sodi en Kudi actief zijn (CGVS 20/09/2012 p.6).

De vaststelling dat u zelf het initiatief nam om deze persoon te contacteren botst met deze low profile houding en doet afbreuk aan uw vrees voor vervolging.

Kortom, bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat er geen geloof kan gehecht worden aan de vervolging van uzelf en hieraan verbonden die van uw man.

Naast deze vaststellingen werden nog twee tegenstrijdigheden vastgesteld in verband met jullie engagement voor de Conservatieve Partij.

Zo liet uw man eerder in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal optekenen dat hij lid is van deze partij.

Later bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde hij, in tegenstelling hiermee, geen lid te zijn (CGVS D. 20/09/2010 p.6).

Hij werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en ontkende dat hij eerder had verklaard lid te zijn. Dit blijkt echter niet uit de vragenlijst zelf. Er dient daarbij gewezen te worden op het feit dat deze voor akkoord getekend werd.

Daarnaast legde u een steunbrief voor van B. G. waarin hij uw problemen bevestigt.

Nu, wat deze brief betreft dient gesteld te worden dat deze enkel bewijskracht heeft voor zover deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen.

Zoals hierboven is aangegeven blijkt dit niet het geval te zijn.

Twee merkwaardigheden kenmerken de brief daarenboven.

Zo wordt ten eerste vastgesteld dat de brief stelt dat u en uw man deelnamen "aan de protestacties van 07/11/2007 waarbij de ordediensten op illegale wijze en met gebruik van geweld optraden".

U zelf gaf wat dit betreft wisselende verklaringen.

Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat u niet deelnam aan de manifestatie van 07/11/2007.

U verklaarde dat er in deze periode veel demonstraties waren waaraan u deelnam maar dat u er niet was toen het geweld (op 07/11/2007) uitbrak (CGVS 20/09/2010 p.10).

Uw man beweerde tijdens zijn eerste gehoor dat noch hij noch u deel hadden genomen aan de demonstratie van 07/11/2007 (CGVS D. 20/09/2010 p.7).

Dit alles botst met hetgeen geschreven staat in de brief van G.

Daarenboven verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u zich niet meer kon herinneren of u op 07/11/2007 aanwezig was geweest op de demonstratie (CGVS 20/09/2012 p.11).

Gezien de aard van de gebeurtenissen die dag is deze onwetendheid reeds ongeloofwaardig.

U beweerde daarbij dat uw man wel aanwezig was op de demonstratie van 07/11/2007 zij het overdag en niet 's nachts.

Ook deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan uw asielrelaas.

De tweede merkwaardigheid betreffende de brief is het feit dat hoewel de arrestatie van 25/11/2009 (van uw man) erin vermeld staat er niet bij staat geschreven wie er gearresteerd werd. De zin die dit beschrijft is daarbij syntactisch onjuist omdat er een onderwerp in ontbreekt.

Gezien het belang van deze gebeurtenis is deze vaststelling bijzonder vreemd.

Deze vaststellingen ondermijnen tevens uw asielrelaas.

Tot slot moet erop gewezen worden dat u volgens uw verklaringen op legale wijze Georgië verlaten heeft.

U verklaarde dat u en uw man op basis van reispaspoorten vanuit de luchthaven van Tbilisi naar de luchthaven van Parijs gevlogen zijn.

Jullie reispaspoorten werden daarbij gecontroleerd door de douane (CGVS 20/09/2010 p.8). Dit wijst niet op vervolging of een vrees er voor.

De vaststelling dat jullie deze reispaspoorten niet voorleggen voor de asielinstanties doet daarenboven het vermoeden ontstaan dat jullie deze documenten achterhouden.

Dit te meer daar u een onnavolgbare verklaring gaf voor de reden waarom de smokkelaar deze documenten had ingehouden. U beweerde dat u en uw man tijdens de reis deel uitmaakten van een groep.

U verklaarde dat de smokkelaar de paspoorten inhield om bij terugkeer aan de grens te bewijzen dat ook jullie waren teruggekeerd.

Dit is echter onbegrijpelijk.

Zo is het allerm minst duidelijk hoe de smokkelaar louter op basis van jullie paspoorten (en dus zonder dat jullie er zelf bij aanwezig zijn) bij de grensautoriteiten kon aantonen dat jullie waren teruggekeerd.

U werd hierop gewezen maar kon hier geen verduidelijking in geven.

Daarnaast bleek u niet te kunnen zeggen bij welke grensautoriteiten de smokkelaar uw terugkeer zou melden. U beweerde dit niet te weten.

U wist daarbij evenmin of de andere leden van de groep, waarvan u tijdens uw reis zogezegd deel uitmaakte zouden terugkeren naar Georgië.

Sterker, u kon niets over deze groep zeggen (aard en omvang). U verklaarde dat dit alles u niet interesseerde (CGVS 20/09/2010 p.5-6).

Er moet dan ook gesteld worden dat deze vaststellingen over uw verklaarde reisroute uw geloofwaardigheid eveneens aantasten.

Gezien de recente gebeurtenissen in Georgië, zijnde de regeringwissel na de parlementaire verkiezingen van 01/10/2012, kunnen uw problemen, indien hier al geloof aan zou worden gehecht, quod non, niet meer actueel genoemd worden.

Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat na de verkiezingsoverwinning van Georgian Dream (een coalitie waartoe de Conservatieve Partij behoort die u zou aanhangen) een drastische koerswijziging is ingetreden. Deze openbaart zich bovenal op het justitiële vlak. Zo werden vele personen in hoge functies vervangen en werden verscheidene functionarissen van het oude regime aangehouden voor machtsmisbruik. In de vrijgekomen posities werden mensenrechtenactivisten benoemd (de minister van justitie, de minister verantwoordelijk voor de gevangenen, procureur-generaal, public defender...). Enkele van hen zijn advocaten die in het verleden oppositie voerden tegen president Shaakashvili. Daarnaast werd een grondige reorganisatie van de parketten en de oprichting van een commissie, met als doel de handelingen van oude functionarissen te onderzoeken, aangekondigd. Verder werd aan 190 personen het statuut van politiek gevangene verleend.

Deze informatie botst overigens met uw bewering dat er sinds de regeringwissel in Georgië niets veranderd zou zijn (CGVS 19/11/2012 p.3).

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Het opleidingscertificaat aangaande het seminarie van 24/11/2009 tot en met 26/11/2009 en de steunbrief van B. G. werden hierboven reeds besproken.

Uw identiteitskaart, de drie overige opleidingsattesten, het certificaat van de Georgian Bar Association en de badge van het Ministry of Corrections and Legal Assistance of Georgia leveren geen bewijs van de problemen die door u werden verklaard.

Wat uw werkboekje betreft (dat later door u werd aangebracht) dient te worden vastgesteld dat ook dit geen bewijs van uw problemen levert.

Dit document stelt bovendien dat u werd ontslagen op eigen vraag.

Uw bewering dat dit onjuist is (CGVS 20/09/2012 p.2-3, 8) weet u, gezien de ongeloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen, niet te onderbouwen.

De vaststelling dat uw ontslag pas werd voltrokken na uw vertrek naar België wijst daarbij op zich niet op vervolging.

Verder kunnen vragen gesteld worden bij de manier waarop u dit document tijdens uw verblijf in België verkregen heeft. U beweerde dat uw schoonzus D. Ma. vorig jaar voor een huwelijk naar Georgië was gereisd. In Georgië zou zij contact opgenomen hebben met een voormalige collega van u (genaamd T. M.) om haar een brief van u te overhandigen. In de brief wou u polsen hoe het met haar ging. T. zou hierop aan uw schoonzus (als enige document) uw werkboekje overhandigd hebben.

U kon daarbij niet verduidelijken waarom T. het werkboekje meegaf én hoe zij ervan in het bezit is gekomen (CGVS 20/09/2012 p.8), zijnde de essentiële elementen wat betreft deze transactie.

Uw verklaringen die u na uw derde gehoor doorstuurde leveren bewijs van uw verblijf in België en de reis van uw schoonzus naar Georgië (in september 2011).

De kopie van het paspoort van uw schoonzus en haar boarding pass leveren verder enkel bewijs van haar reis naar Georgië. Dit laatste vormt echter geen bewijs over de manier waarop u uw werkboekje bekwaam.

De verscheidene internetartikels over vervolging van onder meer advocaten in Georgië betreffen verder geen van allen u persoonlijk.

In die zin kunnen zij geen bewijs leveren van uw problemen. Zij dateren daarnaast allen van voor de regeringswissel. Zoals hierboven reeds aangegeven is deze situatie niet meer actueel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker, D. M. luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Tbilisi. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

Uw problemen komen voort uit de problemen van uw echtgenote S. T. (O.V.5.779.921).

Vanwege haar werd u op 25/11/2009 in uw winkel opgepakt door twee agenten van de speciale politie-eenheid Sodi. Na uw arrestatie nam uw echtgenote contact op met B. G.. Onder druk van deze demarches werd u na een vasthouding van enkele uren vrijgelaten. Na uw vrijlating dook u onder bij uw schoonfamilie. Ondertussen bleef uw vrouw verder werken. Jullie uitreis werd ondertussen geregeld.

Op 18/12/2009 verlieten u en uw vrouw uiteindelijk Georgië. Vanuit Tbilisi vlogen jullie die dag naar Parijs. Jullie maakten hierbij gebruik van jullie reispassen. In Parijs werden jullie opgehaald door uw zus D. Ma. (O.V.5.452.868) die jullie naar België bracht. U en uw vrouw hadden België in het verleden al meermaals bezocht.

Op 18/12/2009 kwamen jullie aan in België. Op 22/12/2009 vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote S. T. (O.V.5.779.921).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenote werd als volgt gemotiveerd:

“U gaf aan dat u door de Georgische autoriteiten werd vervolgd omwille van uw werk als advocate en vanwege uw banden met de Conservatieve partij. Deze vervolging hield in hoofdzak in dat u sinds 2009 dreigtelefoons ontving en dat op 25/11/2009 uw man werd opgepakt om u te treffen.

Welnu, er dient te worden vastgesteld dat deze feiten van vervolging, zoals ze door u beschreven werden, niet weten te overtuigen.

Als zwaarste feit van vervolging noemde u de arrestatie van uw man op 25/11/2009. Deze gebeurtenis is echter ongeloofwaardig om verschillende redenen. Zo werd ten eerste vastgesteld dat u niet kon beschrijven hoe deze arrestatie is verlopen. U gaf aan niet te weten op welke wijze uw man gearresteerd was omdat u er zelf niet bij was. Deze verklaring is niet afdoende aangezien u de omstandigheden van de arrestatie van uw man, die u in België vergezelt, via hem kon vernemen. Daarenboven verklaarde u zelf dat uw man u over het voorval had verteld. U voegde hier weliswaar aan toe dat hij niet alle details had vermeld. Nu, uit uw verklaringen blijkt echter dat u zo goed als niets weet over zijn arrestatie. U uitte daarbij een groot gebrek aan belangstelling. Zo antwoordde u op de vraag door hoeveel personen uw man gearresteerd was dat hij het u misschien verteld had dat maar dat u er geen belangstelling aan gehecht had. U herhaalde daarop dat u niet weet op welke wijze hij

gearresteerd werd én dat u hem er zelfs niet achter gevraagd had (CGVS 19/11/2012 p.6-7). Dergelijke verklaringen zijn echter onaannemelijk. De arrestatie van uw man betreft immers het zwaarste feit van jullie vervolging én de reden voor jullie vertrek uit Georgië. De vaststelling dat u hier geen informatie over kan verstrekken tast uw geloofwaardigheid dan ook ernstig aan. Verzwarend element is daarbij uw verklaring dat u in het verleden beroepsmatig als advocate van individuen, die ten onrechte door de autoriteiten waren aangeklaagd, opgetreden heeft. Dergelijke werkzaamheden verwachten een bijzondere aandacht voor de omstandigheden van de arrestatie van de persoon die door u verdedigd wordt.

Ten tweede bleek dat uw verklaringen niet overeen komen met een bewijsstuk dat door u werd voorgelegd. Het gaat hier meer bepaald om het opleidingscertificaat van het ministerie van justitie dat stelt dat u van 24/11/2009 tot en met 26/11/2009 participeerde aan een seminarie van overheidsadvocaten (met als thema de verdediging van de mensenrechten op basis van het EVRM). Ter herinnering, u verklaarde dat op 25/11/2009, dus op de tweede dag van deze opleiding, uw man werd gearresteerd. Gezien dit gegeven werd u gevraagd of u zich nog herinnerde waarmee u zich toen, op 25/11/2009, op het werk mee bezighield. U beweerde dat u op het bureau was en dat u waarschijnlijk een claim aan het schrijven was; nadat u het nieuws van de arrestatie had vernomen had u immers vanuit uw bureau overal heen gebeld. Op de vraag of u die dag het werk verliet verklaarde u dat u na de vrijlating van uw man (enkele uren later) het werk onmiddellijk verlaten had. Op de vraag of u de volgende dagen was gaan werken gaf u tegenstrijdige verklaringen. Eerst beweerde u met zekerheid dat u de volgende dag (de 26ste) was gaan werken dit omdat er zoveel werk was. Even later beweerde u dat u de 26ste niet was gaan werken, dat u in een slechte bui vertoefde en dat u naar uw leidinggevende had gebeld met de boodschap dat u niet kwam (CGVS 19/11/2012 p.5-6). Welnu, los van deze tegenstrijdigheid, botsen uw verklaringen met de inhoud van het opleidingsattest dat stelt dat u in die dagen een seminarie heeft gevolgd. U werd hierop gewezen en beweerde vervolgens dat u misschien op de 24ste aan de opleiding heeft deelgenomen maar zeker niet op de 25ste en de 26ste (CGVS 19/11/2012 p.6). Er werd vervolgens vastgesteld dat u even later deze verklaring weer wijzigde en beweerde dat u nooit heeft deelgenomen aan de opleiding en dat het certificaat aldus een vals document betreft. U beweerde dat de overheid pro forma opleidingscertificaten uitreikte om uitgaven te verantwoorden (CGVS 19/11/2012 p.7-8). Gezien het wisselend verloop van uw verklaringen kan aan dit alles echter geen geloof gehecht worden. Indien dit laatste voor waar zou worden genomen, quod non, zou het overigens betekenen dat u een vals document aanbracht er staving van uw asielaanvraag.

Wat de arrestatie van uw man betreft werd ten derde vastgesteld dat uw echtgenoot zelf zich slechts met moeite kon herinneren door wie deze arrestatie werd verricht. Aanvankelijk twijfelde hij tussen Sodi of Kudi en beweerde het niet meer te weten. Daarna gaf hij aan dat het Sodi was (CGVS D. 19/11/2012 p.5). Dergelijke twijfels zijn echter onaannemelijk gezien de aard en impact van deze gebeurtenis. Verzwarend hierbij is de vaststelling dat uw echtgenoot in het verleden zelf politieagent is geweest. Dit veronderstelt dat dergelijke zaken geweten zijn. Dit bleek echter niet het geval te zijn en tot overmaat van ramp bleek uw man zelfs het onderscheid tussen de twee diensten (Kudi en Sodi) niet te kennen. Hij beweerde dat het voor hem "allemaal politie is".

Verder werd vastgesteld dat uw man niet kon zeggen voor welke dienst u juist werkte. Hij wist dat u sinds 2007 als advocate werkte voor een juridische dienst maar kon hier verder geen informatie over verstrekken. Zo kon hij niet zeggen of deze dienst een overheidsdienst was of niet. Wat dit alles betreft verklaarde hij dat hij u geen gedetailleerde vragen stelde en er feitelijk niet mee bezig was (CGVS D. 20/09/2010 p.5). Aangezien uw werk voor deze overheidsdienst aan de basis van jullie vervolging (en zijn arrestatie) ligt is dit gebrek aan kennis problematisch te noemen.

Op basis van deze vaststellingen moet dan ook besloten worden dat aan de arrestatie van uw echtgenoot op 25/11/2009 geen geloof gehecht kan worden.

Wat de dreig telefoons betreft werden soortgelijke vaststellingen gedaan. Zo bleek de kennis van uw echtgenoot over de telefoons onaannemelijk klein te zijn. Zo bleek uw man niet te weten hoeveel dreig telefoontjes u had ontvangen en wanneer deze begonnen waren (CGVS D. 20/09/2010 p.7). U zelf beweerde wat dit betreft dat de telefoontjes vanaf 09/04/2009 waren begonnen en dat u vijf à zes keer werd opgebeld (CGVS 20/09/2010 p.11). Uw man verklaarde verder de details niet te kennen van de telefoongesprekken op zich; hij wist evenmin of u ertegen klacht had ingediend (CGVS D. 20/09/2010 p.7). U zelf beweerde wat dit laatste betreft dat u klacht wou indienen bij de gedeputeerde van de openbare aanklager maar dat deze persoon kort hierop ontslagen werd. U beweerde dat u vervolgens langs de procureur-generaal was gegaan maar dat hij u had laten weten dat de klacht niet behandeld zou worden (CGVS 20/09/2011 p.11).

Ook dit gebrek aan kennis, vastgesteld bij uw echtgenoot, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Wat het telefonisch contact betreft dat u vanuit België met een medewerker van Sodi of Kudi zou hebben gehad (CGVS 20/09/2012 p.2; 5-8) moet worden gesteld dat een dergelijke handeling een onverantwoord risico met zich zou meebrengen. U zou immers gemakkelijk op basis hiervan getraceerd kunnen worden. U verklaarde daarenboven dat u in België contacten met Georgiërs vermijdt omdat er hier mensen van Sodi en Kudi actief zijn (CGVS 20/09/2012 p.6). De vaststelling dat u zelf het initiatief nam om deze persoon te contacteren botst met deze low profile houding en doet afbreuk aan uw vrees voor vervolging.

Kortom, bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat er geen geloof kan gehecht worden aan de vervolging van uzelf en hieraan verbonden die van uw man.

Naast deze vaststellingen werden nog twee tegenstrijdigheden vastgesteld in verband met jullie engagement voor de Conservatieve Partij. Zo liet uw man eerder in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal optekenen dat hij lid is van deze partij. Later bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde hij, in tegenstelling hiermee, geen lid te zijn (CGVS D. 20/09/2010 p.6). Hij werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en ontkende dat hij eerder had verklaard lid te zijn. Dit blijkt echter niet uit de vragenlijst zelf. Er dient daarbij gewezen te worden op het feit dat deze voor akkoord getekend werd.

Daarnaast legde u een steunbrief voor van B. G. waarin hij uw problemen bevestigt. Nu, wat deze brief betreft dient gesteld te worden dat deze enkel bewijskracht heeft voor zover deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven is aangegeven blijkt dit niet het geval te zijn. Twee merkwaardigheden kenmerken de brief daarenboven. Zo wordt ten eerste vastgesteld dat de brief stelt dat u en uw man deelnamen "aan de protestacties van 07/11/2007 waarbij de ordediensten op illegale wijze en met gebruik van geweld optraden". U zelf gaf wat dit betreft wisselende verklaringen. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat u niet deelnam aan de manifestatie van 07/11/2007. U verklaarde dat er in deze periode veel demonstraties waren waaraan u deelnam maar dat u er niet was toen het geweld (op 07/11/2007) uitbrak (CGVS 20/09/2010 p.10). Uw man beweerde tijdens zijn eerste gehoor dat noch hij noch u deel hadden genomen aan de demonstratie van 07/11/2007 (CGVS D. 20/09/2010 p.7). Dit alles botst met hetgeen geschreven staat in de brief van G. Daarenboven verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u zich niet meer kon herinneren of u op 07/11/2007 aanwezig was geweest op de demonstratie (CGVS 20/09/2012 p.11). Gezien de aard van de gebeurtenissen die dag is deze onwetendheid reeds ongeloofwaardig. U beweerde daarbij dat uw man wel aanwezig was op de demonstratie van 07/11/2007 zij het overdag en niet 's nachts. Ook deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan uw asielrelaas. De tweede merkwaardigheid betreffende de brief is het feit dat hoewel de arrestatie van 25/11/2009 (van uw man) erin vermeld staat er niet bij staat geschreven wie er gearresteerd werd. De zin die dit beschrijft is daarbij syntactisch onjuist omdat er een onderwerp in ontbreekt. Gezien het belang van deze gebeurtenis is deze vaststelling bijzonder vreemd. Deze vaststellingen ondermijnen tevens uw asielrelaas.

Tot slot moet erop gewezen worden dat u volgens uw verklaringen op legale wijze Georgië verlaten heeft. U verklaarde dat u en uw man op basis van reispaspoorten vanuit de luchthaven van Tbilisi naar de luchthaven van Parijs gevlogen zijn. Jullie reispaspoorten werden daarbij gecontroleerd door de douane (CGVS 20/09/2010 p.8). Dit wijst niet op vervolging of een vrees er voor. De vaststelling dat jullie deze reispaspoorten niet voorleggen voor de asielinstanties doet daarenboven het vermoeden ontstaan dat jullie deze documenten achterhouden. Dit te meer daar u een onnavolgbare verklaring gaf voor de reden waarom de smokkelaar deze documenten had ingehouden. U beweerde dat u en uw man tijdens de reis deel uitmaakten van een groep. U verklaarde dat de smokkelaar de paspoorten inhield om bij terugkeer aan de grens te bewijzen dat ook jullie waren teruggekeerd. Dit is echter onbegrijpelijk. Zo is het allerminst duidelijk hoe de smokkelaar louter op basis van jullie paspoorten (en dus zonder dat jullie er zelf bij aanwezig zijn) bij de grensautoriteiten kon aantonen dat jullie waren teruggekeerd. U werd hierop gewezen maar kon hier geen verduidelijking in geven. Daarnaast bleek u niet te kunnen zeggen bij welke grensautoriteiten de smokkelaar uw terugkeer zou melden. U beweerde dit niet te weten. U wist daarbij evenmin of de andere leden van de groep, waarvan u tijdens uw reis zagezegd deel uitmaakte zouden terugkeren naar Georgië. Sterker, u kon niets over deze groep zeggen (aard en omvang). U verklaarde dat dit alles u niet interesseerde (CGVS 20/09/2010 p.5-6).

Er moet dan ook gesteld worden dat deze vaststellingen over uw verklaarde reisroute uw geloofwaardigheid eveneens aantasten.

Gezien de recente gebeurtenissen in Georgië, zijnde de regeringswissel na de parlementaire verkiezingen van 01/10/2012, kunnen uw problemen, indien hier al geloof aan zou worden gehecht, quod non, niet meer actueel genoemd worden. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat na de verkiezingsoverwinning van Georgian Dream (een coalitie waartoe de Conservatieve Partij behoort die u zou aanhangen) een drastische koerswijziging is ingetreden. Deze openbaart zich bovenal op het justitiële vlak. Zo werden vele personen in hoge functies vervangen en werden verscheidene functionarissen van het oude regime aangehouden

voor machtsmisbruik. In de vrijgekomen posities werden mensenrechtenactivisten benoemd (de minister van justitie, de minister verantwoordelijk voor de gevangenen, procureur-generaal, public defender...). Enkele van hen zijn advocaten die in het verleden oppositie voerden tegen president Shaakashvili. Daarnaast werd een grondige reorganisatie van de parketten en de oprichting van een commissie, met als doel de handelingen van oude functionarissen te onderzoeken, aangekondigd. Verder werd aan 190 personen het statuut van politiek gevangene verleend.

Deze informatie botst overigens met uw bewering dat er sinds de regeringswissel in Georgië niets veranderd zou zijn (CGVS 19/11/2012 p.3).

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Het opleidingscertificaat aangaande het seminarie van 24/11/2009 tot en met 26/11/2009 en de steunbrief van B. G. werden hierboven reeds besproken. Uw identiteitskaart, de drie overige opleidingsattesten, het certificaat van de Georgian Bar Association en de badge van het Ministry of Corrections and Legal Assistance of Georgia leveren geen bewijs van de problemen die door u werden verklaard.

Wat uw werkboekje betreft (dat later door u werd aangebracht) dient te worden vastgesteld dat ook dit geen bewijs van uw problemen levert. Dit document stelt bovendien dat u werd ontslagen op eigen vraag. Uw bewering dat dit onjuist is (CGVS 20/09/2012 p.2-3, 8) weet u, gezien de ongeloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen, niet te onderbouwen. De vaststelling dat uw ontslag pas werd voltrokken na uw vertrek naar België wijst daarbij op zich niet op vervolging. Verder kunnen vragen gesteld worden bij de manier waarop u dit document tijdens uw verblijf in België verkregen heeft. U beweerde dat uw schoonzus D. Ma. vorig jaar voor een huwelijk naar Georgië was gereisd. In Georgië zou zij contact opgenomen hebben met een voormalige collega van u (genaamd T. M.) om haar een brief van u te overhandigen. In de brief wou u polsen hoe het met haar ging. T. zou hierop aan uw schoonzus (als enige document) uw werkboekje overhandigd hebben. U kon daarbij niet verduidelijken waarom T. het werkboekje meegaf én hoe zij ervan in het bezit is gekomen (CGVS 20/09/2012 p.8), zijnde de essentiële elementen wat betreft deze transactie.

Uw verklaringen die u na uw derde gehoor doorstuurde leveren bewijs van uw verblijf in België en de reis van uw schoonzus naar Georgië (in september 2011).

De kopie van het paspoort van uw schoonzus en haar boarding pass leveren verder enkel bewijs van haar reis naar Georgië. Dit laatste vormt echter geen bewijs over de manier waarop u uw werkboekje bekam.

De verscheidene internetartikels over vervolging van onder meer advocaten in Georgië betreffen verder geen van allen u persoonlijk. In die zin kunnen zij geen bewijs leveren van uw problemen. Zij dateren daarnaast allen van voor de regeringswissel. Zoals hierboven reeds aangegeven is deze situatie niet meer actueel."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Uw Georgische identiteitskaart is niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Zij levert immers geen informatie over de problemen die u en uw vrouw zouden hebben ondervonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 18 januari 2013 in een eerste middel een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers vatten aan met een theoretische uiteenzetting over de formele motivering en wijzen erop dat het Vluchtelingenverdrag een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en een evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt.

Ze stellen vervolgens dat er geen reden aanwezig is om aan hun verklaringen te twijfelen.

Ze stellen vooreerst dat ze een coherent relaas hebben gebracht waarbij de commissaris-generaal ten onrechte heeft gesteld dat er verschillende tegenstrijdigheden waren.

Ze voeren aan dat verzoekster aan de ambtenaar bij haar eerste verhoor in 2010 had gevraagd om de nota's hiervan te bekomen en dat, hoewel hier positief op werd geantwoord, zij deze nooit ontvangen heeft. Ze voegen hier aan toe dat de enige notities die zij heeft gekregen van de advocaat die het verhoor had bijgewoond, de beslissingen van de commissaris-generaal op verscheidene punten tegenspreken.

Betreffende de vaststelling in de beslissing dat de aanhouding van D. M. onvoldoende overtuigend is, stellen verzoekers dat verzoekster in elk van de verhoren een gedetailleerde beschrijving kon geven van wat zich in realiteit had voorgedaan.

Zo wijzen ze erop dat verzoeker in zijn winkel bezocht werd door enkele politieagenten die hem vroegen mee te komen; dat verzoeker nog vlog zijn vriend D. Z. kon vragen naar zijn vrouw te telefoneren en haar in te lichten; dat verzoekster met behulp van haar collega's trachtte uit te vissen door wie haar man gearresteerd was en waar ze hem naartoe hadden gebracht; dat verzoekster ook de secretaris van de Conservatieve Partij, B. G., contacteerde om hulp te vragen en deze adviseerde om de media in te lichten teneinde de overheid onder druk te zetten; dat dit proces de hele dag duurde maar verzoeker uiteindelijk werd vrijgelaten, weliswaar na ernstig mishandeld te zijn door de politie.

Ze laten tevens gelden dat volgens de Georgische wetgeving, familieleden van de gearresteerden binnen de drie uur na arrestatie op de hoogte dienen te worden gebracht, hetgeen *in casu* niet gebeurde, en dat de politie wist dat verzoekster dit element zou gebruiken om haar man vrij te krijgen en dat ze hem daarom vrijlieten na ernstige mishandelingen en doodsb bedreigingen.

Ook de bevinding van de commissaris-generaal dat verzoekster niet geïnteresseerd was in de aanhouding van haar man aangezien zij geen aandacht had geschonken aan de vraag hoeveel personen verzoeker hadden vastgehouden, wordt door verzoekers afgewezen.

Ze stellen dat verzoekster immers na de aanhouding van haar man, snel had beslist met haar familie haar land te verlaten, aangezien een procedure tegen de Staat onmogelijk tot een goede afloop kon leiden.

Volgens verzoekers was deze beslissing zeer logisch, aangezien de wreedheden die worden begaan in de Georgische gevangenis, aan verzoekster bekend zijn wat zij meermaals heeft gemeld tijdens verhoren en heeft kunnen staven met officiële documenten van o.a. de Europese Commissie.

Verzoekers wijzen er nog op dat indien verzoeker niet zou zijn vrijgelaten of ze niet zouden hebben beslist om hun land te verlaten, ze in een heel andere situatie zouden zijn terecht gekomen en verzoekster dan wel nader onderzoek had gedaan om in rechte een procedure aan te spannen.

Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat de verklaringen van verzoeksters niet overeenkomen met het opleidingscertificaat van het Ministerie van Justitie waaruit blijkt dat verzoekster heeft deelgenomen aan een seminarie op 24, 25 en 26 november 2009, wijst verzoekster erop dat zij deze documenten enkel heeft willen neerleggen ter bevestiging van haar identiteits- en beroepsgegevens.

Verder wijst zij op haar eerdere verklaringen waarin zij stelde dat deze opleidingscertificaten door het Ministerie worden uitgereikt teneinde bepaalde uitgaven te kunnen verantwoorden.

Zij benadrukt dat de certificaten werden uitgereikt zonder dat de opleidingen werden gevolgd, wat *in casu* het geval was gezien het vele werk en het drukke schema van de juridische dienst waar verzoekster werkte.

Over de tegenstrijdige verklaringen inzake de invulling van haar dagtaak na de aanhouding van verzoeker, erkent verzoekster dat zij op 26 november 2009 is gaan werken, doch wijst erop dat zij nooit heeft verklaard dat zij de hele dag heeft gewerkt, noch dat zij zich de hele dag heeft beziggehouden met haar kantoorwerk.

Zij stelt zich te herinneren dat er die dag enkele dringende zaken dienden behandeld te worden en dat zij omwille van haar verantwoordelijkheidsgevoel, voor een korte duur naar het werk is gegaan om instructies te geven aan haar collega's; zij stelt dat zij nadien naar huis is teruggekeerd.

Verzoekers wijzen erop dat verzoekster dit tijdens haar verhoor van 19 november 2012 zo heeft verklaard, maar dat de commissaris-generaal deze verklaring, al dan niet onbewust, volledig verkeerd geïnterpreteerd heeft.

Omtrent de twijfels in hoofde van verzoeker vastgesteld op de vraag welke politiediensten hem hadden aangehouden, wijst verzoekster erop dat dit niet abnormaal is; beide politiediensten zijn volgens hem gehuisvest in hetzelfde gebouw op de Vazha Pshavela Avenue in Tbilisi.

Zij wijst er verder op dat *“tijdens de interviews exact het volgende verteld (werd) “Ik kon pas bevestigen wie en welke instantie de heer D. hadden gearresteerd, na zijn vrijlating en met behulp van een jeugdvriend” (geen klasgenoot zoals het CGVS vermeldt)”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker geen afdoende informatie kon geven over de werkgever van zijn vrouw, is volgens het verzoekschrift totaal onverantwoord gezien de complexe werksituatie van verzoekster.

Waar wordt gesteld dat verzoeker niet kon vertellen bij welke firma zij werkte, wijzen verzoekers erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor duidelijk verklaart heeft dat zij werkte voor een overheidsdienst, meer bepaald de ‘Juridicial Assistance Service’.

Het feit dat verzoeker niet kon zeggen bij welke firma die dienst behoorde, is volgens verzoekers logisch in acht genomen dat die dienst niet tot een firma behoorde en bovendien op korte tijd verschillende reorganisaties had ondergaan.

Wat betreft het argument dat verzoeker geen details kon geven over de dreigtelefoons, antwoordt verzoekster dat zij nooit met haar man heeft gesproken over het aantal dreigtelefoons zij ontvangen had, gezien zij dit voor hem verborgen hield om hem te beschermen tegen de problemen die zij had veroorzaakt.

Betreffende de vaststelling in de beslissing dat verzoekster vanuit België nog contact opnam met een medewerker van de SOD en de CUD, wat volgens de commissaris-generaal afbreuk doet aan haar ‘low profile’ houding en ingaat tegen haar vrees voor vervolging, meent verzoekster dat de commissaris-generaal opnieuw de feiten verdraait, aangezien zij tijdens haar verhoor duidelijk heeft gezegd dat zij niet vanuit België, maar vanuit Frankrijk via de computer van een vriendin had gebeld. Zij stelt dat zij bovendien geen andere keuze had, gezien haar familie in Georgië bedreigd werd indien zij geen contact zou opnemen.

Het gegeven dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst zou hebben aangeduid dat hij lid is geweest van de Conservatieve Partij is voor verzoekers *“al helemaal ongekend”* (zie het verzoekschrift, p. 5). Verzoekers ontkennen dit lidmaatschap en wijzen erop dat lid zijn van een partij iets heel anders betekent dan deelnemen aan enkele manifestaties.

Voor de in de beslissing opgeworpen ongeloofwaardigheid of onduidelijkheid omtrent de al dan niet deelname van verzoekers aan de demonstratie van 7 november 2007, stellen verzoekers ook een logische verklaring te hebben.

Ze wijzen erop dat naar de beruchte demonstraties wordt verwezen als *“de 7 november manifestatie”*, meer bepaald naar de demonstratie die op 7 november 2007 door de overheidsdiensten op een gewelddadige wijze werd afgebroken.

Ze voeren aan dat de manifestaties al veel eerder ontstonden, en de reeks manifestaties vernoemd werden naar die ene beruchte manifestatie van 7 november 2007. Verzoekers laten gelden dat ze tijdens hun verhoor steeds stelden deel te hebben genomen aan de manifestaties van 7 november, niet aan die ene manifestatie van 7 november 2012.

Waar in de beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster zich niet interesseerde in de omstandigheden van de uitreis uit haar land en een ongeloofwaardige reisroute uit de doeken deed, stelt verzoekster dat zij omwille van de overheidsacties een ernstige vrees voor vervolging koesterde.

Verzoekers herhalen dat verzoekster via een jeugdvriend in contact kwam met een persoon die mensen in groep tegen betaling naar Europese landen bracht en dat verzoekers in het kader van een overeenkomst met deze persoon verplicht waren hun paspoort bij aankomst in Frankrijk, terug aan hem te overhandigen hetgeen noodzakelijk was voor zijn *“handel”*.

Ze voeren aan dat ze zich daaromtrent geen vragen hebben gesteld gezien ze niet vertrouwd waren met deze handelswijze en hun enige doel hun land te verlaten was; bovendien zo stellen ze hadden ze nog andere documenten in bezit om hun identiteit te bewijzen.

Ze stellen verder dat de enige uitleg die ze daaromtrent van de passeur kregen was dat hij bij de grenscontrole de controlestempels op de paspoorten moest krijgen om zijn illegale activiteiten verder te kunnen zetten.

Het gebrek aan interesse over de groep waarmee ze reisden, is volgens verzoekers te wijten aan de angst en de stress die met de vlucht gepaard ging; hun gedachten waren volgens hen toegespitst op hun vlucht, eerder dan op de personen die van de groep deel uitmaakten.

Wat de evolutie van de politieke toestand in Georgië betreft, betwist verzoekster niet dat vandaag de coalitie van *“Georgian Dream”* aan de macht is, maar wijst erop dat het parlement nog steeds voor 40% bestaat uit leden van de *“National Movement”* en slechts voor 53% uit leden van *“Georgian Dream”*.

Zij wijst erop dat de president ook nog steeds Mikhail Sakaashvili is en dat deze nog steeds voorzitter is van *“National Movement”*.

Verzoekers menen dat men aldus kan spreken van twee regeringsgroepen, waarbij de invloedrijke oligarchische leden van "National Movement" zich blijven vastklampen aan hun vroegere posities en verwoed terug aan de macht trachten te komen.

Ze menen ook dat actueel de mogelijkheid bestaat dat twee van de fracties binnen "Georgian Dream" zouden overlopen en zich zouden aansluiten bij "National Movement" met als gevolg dat deze laatste opnieuw aan de macht zou komen. Een andere mogelijke wending is volgens verzoekers dat de president het parlement ontbindt, wat door de Georgische grondwet is toegestaan.

Verzoekers verklaren dat er heden een erg chaotische situatie aangaande de overheidsstructuur bestaat en dat de "Georgian Dream" de situatie onmogelijk volledig onder controle kan krijgen, waardoor een terugkeer voor hen en hun familie een groot gevaar zou betekenen.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing opwerpt dat verzoekster geen details kon geven over haar werkboekje, wijzen ze erop dat zij nochtans duidelijk heeft verteld dat zij dit bekomen heeft van haar schoonzus die dit op haar beurt naar aanleiding van een bezoek in Georgië, in het kader van een huwelijk van een voormalig collega van verzoekster had gekregen.

Betreffende de vaststelling in de beslissing dat alle door verzoekster voorgelegde documenten over de vervolging van advocaten in Georgië geen bewijs leveren van haar persoonlijke vrees, benadrukken verzoekers dat verzoekster meermaals heeft duidelijk gemaakt dat zij haar problemen niet kenbaar durfde maken uit vrees dat haar of haar familie iets zou overkomen; indien zij haar problemen publiekelijk zou hebben aangekaart, zou de overheid ongetwijfeld haar familie hebben gemolesteerd en hen van valse feiten hebben beschuldigd.

Verzoekers stellen tenslotte niet te begrijpen dat hun asielaanvragen, ondanks de vele voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen die volgens hen de problematiek van hun situatie duidelijk aantonen, afgewezen werden terwijl van een collega van verzoekster, die omwille van identiek dezelfde problematiek naar België is gevlucht was, de vluchtelingenstatus wel werd erkend.

In een tweede middel werpen verzoekers een schending op van artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet, van het Vluchtelingenverdrag, alsook van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ten onrechte is volgens verzoekers hen de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend.

Verzoekers voeren aan dat ze in Georgië het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, aangezien ze daar voortdurend in de angst zouden leven dat hetgeen hen overkomen is, zich zou herhalen en zou kunnen leiden tot vervolging; minstens zou hen dan ook de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden toegekend.

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift geen nieuwe stukken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat ze door de Georgische autoriteiten werden vervolgd omwille van het beroep van verzoekster als advocate en vanwege haar banden met de Conservatieve partij.

Deze vervolging hield in hoofdzaak in dat verzoekster sinds 2009 dreigtelefoons ontving en dat verzoeker op 25 november 2009 werd opgepakt om verzoekster te treffen.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers er niet in slagen hun vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Als zwaarste feit van vervolging halen verzoekers de arrestatie aan van verzoeker op 25 november 2009.

Deze gebeurtenis is echter volgens de Raad ongeloofwaardig.

Zo werd ten eerste vastgesteld dat verzoekster niet kon beschrijven hoe deze arrestatie is verlopen. Zij gaf aan niet te weten op welke wijze verzoeker gearresteerd was omdat zij er zelf niet bij was.

Deze verklaring is niet afdoende aangezien zij de omstandigheden van de arrestatie van verzoeker, die haar in België vergezelt, via hem kon vernemen.

Daarenboven verklaarde verzoekster zelf dat haar man haar over het voorval had verteld. Zij voegde hier weliswaar aan toe dat hij niet alle details had vermeld.

Nu, uit haar verklaringen blijkt echter dat zij zo goed als niets weet over zijn arrestatie en daarbij bovendien een groot gebrek aan belangstelling uitte.

Zo antwoordde verzoekster op de vraag door hoeveel personen verzoeker gearresteerd werd dat hij het misschien verteld had, maar dat zij er geen aandacht aan had geschonken. Zij herhaalde daarop niet te weten op welke wijze hij gearresteerd werd én dat zij hem er zelfs niet achter gevraagd had (zie haar verhoorverslag van 19 november 2012 p. 6, 7).

Dergelijke verklaringen zijn echter onaannemelijk.

De arrestatie van verzoeker betreft immers hét feit van hun vervolging én de reden voor het vertrek uit hun land van herkomst.

De vaststelling dat verzoekster hier geen informatie over kan verstrekken keert zich tegen de geloofwaardigheid. Verzwarend element is daarbij de verklaring van verzoekster dat zij in het verleden beroepsmatig als advocate van personen die ten onrechte door de autoriteiten waren aangeklaagd, verdedigd heeft. Dergelijke werkzaamheden verwachten een bijzondere aandacht voor de omstandigheden van de arrestatie van de persoon die door haar verdedigd wordt.

Verzoekster verklaarde bovendien dat zij meestal wel weet hoe iemand wordt gearresteerd.

Indien de arrestatie van haar man, zoals zij verklaarde, inderdaad het belangrijkste is, kan van haar worden verwacht dat gelet op de relevantie ervan in het kader van een mogelijke juridische procedure, bijzondere aandacht zou hebben besteed aan de omstandigheden van de arrestatie van haar partner.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift tegen bovenstaande vaststelling in dat verzoekster in elk van de verhoren een gedetailleerde beschrijving heeft gegeven van wat zich in de realiteit heeft voorgedaan met betrekking tot de arrestatie van verzoeker en herhalen haar verklaringen dienaangaande.

Met betrekking tot verzoeksters gebrek aan interesse aangaande de arrestatie van verzoeker, stelt zij dat zij na de aanhouding al snel beslist had het land met haar familie te verlaten, aangezien een procedure tegen de Staat onmogelijk tot een goede uitkomst zou kunnen leiden.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, *quod non in casu*.

Betreffende het aan verzoekster ten laste gelegde gebrek aan interesse, is de Raad van oordeel dat haar verklaring dat zij snel het land heeft moeten verlaten, niet afdoende is.

Er wordt immers gewezen op het feit dat verzoekster (i) dit aan verzoeker kon vragen; (ii) zij zelf erkent dat verzoeker hierover heeft verteld en (iii) zij door haar verleden als advocate, een bijzondere aandacht aan de dag had moeten leggen voor de omstandigheden van de arrestatie.

Ten tweede bleek dat de verklaringen van verzoekster niet overeen komen met het door haar bijgebrachte opleidingscertificaat van het Ministerie van justitie dat stelt dat zij van 24 november tot en met 26 november 2009 participeerde aan een seminarie van overheidsadvocaten, met als thema de verdediging van de mensenrechten op basis van het EVRM.

Ter herinnering, verzoekers verklaarden dat verzoeker op 25 november 2009, dus op de tweede dag van deze opleiding, werd gearresteerd.

Gezien dit gegeven werd verzoekster gevraagd of zij zich nog herinnerde waarmee zij zich toen, op 25 november 2009, op het werk mee bezighield.

Zij beweerde dat zij op het advocatenbureau aan het werk was en dat zij waarschijnlijk een claim aan het schrijven was; nadat zij het nieuws van de arrestatie had vernomen, had zij immers vanuit haar bureau overal heen gebeld.

Op de vraag of zij die dag het werk verliet, verklaarde zij dat zij na de vrijlating van verzoeker -enkele uren later- het kantoor onmiddellijk verlaten had.

Op de vraag of zij de volgende dagen was gaan werken, gaf zij tegenstrijdige verklaringen.

Eerst beweerde zij met zekerheid dat zij de volgende dag, zijnde de 26ste, was gaan werken, dit omdat er zoveel werk was.

Even later beweerde verzoekster dat zij de 26ste niet was gaan werken, dat zij in een slechte bui vertoefde en dat zij naar haar overste had gebeld met de boodschap dat zij niet kwam (zie haar verhoorverslag van 19 november, p.5-6).

Welnu, los van deze tegenstrijdigheden, botsen de verklaringen van verzoekster ook met de inhoud van het opleidingsattest dat stelt dat zij tijdens die dagen een seminarie heeft gevolgd.

Hierop gewezen, beweerde verzoekster vervolgens dat zij misschien op de 24ste aan de opleiding heeft deelgenomen maar zeker niet op de 25ste en de 26ste (zie haar verhoorverslag van 19 november 2012, p. 6).

De Raad stelt vast dat verzoekster even later deze verklaring weer wijzigde en beweerde dat zij nooit heeft deelgenomen aan de opleiding en dat het certificaat aldus een vals document betreft daar de overheid pro forma opleidingscertificaten uitreikte om uitgaven te verantwoorden (zie haar verhoorverslag van 19 november 2012, p.7, 8).

Dit alles in acht genomen, kan aan deze verklaringen geen geloof gehecht worden.

Indien deze laatste versie zou worden genomen, quod non, zou het overigens betekenen dat verzoekster een vals document bijbracht ter staving van haar asielaanvraag.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster dit document enkel heeft willen neerleggen ter bevestiging van haar identiteits- en beroepsgegevens.

Verder wijst verzoekster op haar eerdere verklaringen, met name dat deze opleidingscertificaten door het Ministerie worden uitgereikt teneinde officiële uitgaven te kunnen verantwoorden. Zij benadrukt dat de certificaten werden uitgereikt zonder dat de opleidingen werden gevolgd, wat *in casu* het geval was gezien het vele werk en het drukke schema van de juridische dienst waar verzoekster werkte. Zij blijft bij haar verklaring dat zij op 26 november wel is gaan werken, doch wijst erop dat zij nooit heeft verklaard dat zij de hele dag heeft gewerkt, noch dat zij zich de hele dag heeft beziggehouden met haar kantoorwerk. Zij stelt zich te herinneren dat er die dag toch enkele dringende zaken diende behandeld te worden en dat zij omwille van haar verantwoordelijkheidsgevoel voor een korte duur naar het werk is gegaan om haar werk over te dragen aan haar collega's en nadien naar huis is teruggekeerd. Verzoekers wijzen erop dat zij dit tijdens haar verhoor van 19 november 2012 heeft verklaard, maar dat de commissaris-generaal deze verklaring, al dan niet onbewust, verkeerd geïnterpreteerd heeft.

De Raad verwijst dienaangaande naar het verhoorverslag van verzoekster van 19 november 2012 (zie p. 6) waarin zij verklaarde de dag dat haar echtgenoot werd vrijgelaten, niet te zijn gaan werken omdat zij "*dingen, visa's, ...*" te regelen had, terwijl zij even voordien tijdens hetzelfde verhoor had verklaard de volgende dag wel degelijk te zijn gaan werken omdat er zoveel werk was (zie p. 5).

Boven deze tegenstrijdige verklaringen, wordt opgemerkt dat de verklaringen van verzoekster strijdig zijn met de inhoud van het voormeld attest dat stelt dat zij in die dagen -van 24 november 2009 **tot en met** 26 november 2009- deelnam aan een seminarie van overheidsadvocaten.

Het blijkt dat verzoekster pas na confrontatie verklaarde misschien enkel op 24 november 2009 te hebben deelgenomen aan het seminarie (zie p. 6), vervolgens haar verklaringen opnieuw wijzigde en stelde dat zij nooit had deelgenomen aan het seminarie (zie p. 7, 8) en nadien een gekunstelde post-factum uitleg gaf in verband met het opleidingscertificaat die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om haar verklaringen alsnog te laten rijmen.

Haar verklaring in het verzoekschrift dat zij nooit heeft verklaard op 26 november een hele dag te zijn gaan werken, volstaan geenszins ter verantwoording van de tegenstrijdigheid in haar verklaringen.

Verzoekster beperkt zich tot het louter ontkennen en tot het aangeven van afwijkende post-factum verklaringen en eigen interpretaties.

Er wordt echter nergens aangetoond dat de bestreden beslissingen uitgaan van onjuiste feitenvinding, dat de interpretatie van deze feiten verkeerd is of dat motieven in de bestreden beslissingen in wanverhouding staan tot de feiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich slechts met moeite kon herinneren door welke dienst hij werd gearresteerd.

Aanvankelijk twijfelde hij tussen Sodi of Kudi en beweerde het niet meer te weten. Daarna gaf hij aan dat het Sodi was (zie zijn verhoorverslag van 19 november 2012, p.5).

Dergelijke twijfel is echter onaannemelijk gezien de aard en impact van deze gebeurtenis. Vermeldenswaardig hierbij is dat verzoeker in het verleden zelf politieagent is geweest wat inhoudt dat in redelijkheid verwacht kan worden, dat hij een specifiek antwoord geeft.

Dit bleek echter niet het geval te zijn; verzoeker bleek zelfs het onderscheid tussen de twee diensten (Kudi en Sodi) niet te kennen. Hij beweerde dat het voor hem "*allemaal politie is*".

Verzoekster verweert zich hiertegen in haar verzoekschrift door te stellen dat het niet abnormaal is dat verzoeker niet zou weten welke politiedienst ("SOD" of "CUD") hem heeft aangehouden, gezien beide politiediensten immers gesitueerd zijn in hetzelfde gebouw, gelegen Vazha Pshavela Avenue in Tbilisi.

De Raad is van oordeel dat verzoekster met deze uitleg volledig voorbij gaat aan de verklaring van verzoeker dat hij in het verleden zelf politieagent is geweest (zie zijn verhoorverslag van 19 november 2012, p. 5), waardoor er toch kan worden verwacht dat hij het onderscheid zou kennen tussen beide diensten. Bovendien is verzoeksters uitleg in het verzoekschrift in tegenspraak met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar zij verzekerde dat het de dienst Sodi was die haar echtgenoot had opgepakt, gezien dit nabij Saburtalo district is en dat dat het departement van Sodi is (zie haar verhoorverslag van 19 november 2012, p. 7), waaruit blijkt dat er wel degelijk een onderscheid kan worden gemaakt.

Er kan dan ook besloten worden dat aan de arrestatie verzoeker op 25 november 2009 geen geloof gehecht kan worden.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker tevens niet kon zeggen voor welke dienst zijn vrouw juist werkzaam was.

Hij wist wel mee te delen dat zij sinds 2007 als advocaat werkte voor een juridische dienst maar kon hier verder geen informatie over verstrekken. Zo kon hij niet zeggen of deze dienst een overheidsdienst was of niet.

Wat dit alles betreft verklaarde hij dat hij haar geen gedetailleerde vragen stelde en er feitelijk niet mee bezig was (zie zijn verhoorverslag van 20 september 2010, p. 5).

Aangezien haar werk voor deze overheidsdienst aan de basis van hun vervolging ligt, is ook dit gebrek aan kennis nefast voor de geloofwaardigheid.

Verzoekster verweert zich door in haar verzoekschrift te stellen dat haar werksituatie complex is, waardoor het argument van de commissaris-generaal dat verzoeker geen afdoende informatie kon verstrekken over haar werkgever, geen hout snijdt.

Verzoekers wijzen er verder op dat verzoeker tijdens zijn verhoor duidelijk verklaard heeft dat zij werkte voor een overheidsdienst, meer bepaald de 'Juridical Assistance Service'. Het feit dat verzoeker niet kon zeggen bij welke firma die dienst behoorde, is volgens hen logisch wetende dat deze dienst niet tot een firma behoorde en bovendien op korte tijd verschillende reorganisaties had ondergaan.

In tegenstelling tot hun bewering, merkt de Raad op dat verzoeker niet eens kon zeggen of de dienst waar zijn echtgenote werkzaam was een overheidsdienst was of niet (zie zijn verhoorverslag van 20 september 2010, p. 5). Nergens uit de verhoorverslagen blijkt bovendien dat de 'Juridical Assistance Service' werd uitgesproken. Reorganisatie van de dienst kan niet worden aanvaard als rechtvaardiging voor de onwetendheid van verzoeker, zijnde immers de echtgenoot van verzoekster, van wie bijgevolg kan worden verwacht hij op de hoogte is van het feit waar zijn vrouw haar brood verdient.

De Raad dient ook vast te stellen dat de kennis van verzoeker over de dreig telefoons onaannemelijk klein is.

Zo bleek verzoeker niet te weten hoeveel dreig telefoontjes verzoekster had ontvangen en wanneer deze begonnen waren (zie zijn verhoorverslag van 20 september 2010, p. 7).

Verzoekster zelf beweerde wat dit betreft dat de telefoontjes vanaf 9 april 2009 waren begonnen en dat zij vijf à zes keer werd opgebeld (zie haar verhoorverslag van 20 september 2010, p.11).

Verzoeker verklaarde verder de details niet te kennen van de telefoongesprekken op zich; hij wist evenmin of verzoekster ertegen klacht had ingediend (zie zijn verhoorverslag van 20 september 2010, p. 7).

Verzoekster zelf beweerde wat dit laatste betreft dat zij klacht wou indienen bij de afgevaardigde van de openbare aanklager maar dat deze persoon kort hierop ontslagen werd. Zij beweerde dat zij vervolgens naar de procureur-generaal was gegaan maar dat hij haar had laten weten dat de klacht niet behandeld zou worden (zie haar verhoorverslag van 20 september 2010, p.11).

Verzoekster haalt in het verzoekschrift aan dat zij nooit met verzoeker heeft gesproken over het aantal dreig telefoons; zij beweert dat zij deze problematiek voor haar man verborgen trachtte te houden, teneinde hem te beschermen voor de problemen die zij heeft veroorzaakt.

De Raad repliceert dat van verzoekers, die onder meer omwille van deze dreig telefoons het land zouden verlaten hebben, terecht kan verwacht worden dat ze zouden kunnen toelichten hoeveel dreig telefoons verzoekster zou hebben ontvangen en wanneer deze een aanvang namen.

Het is niet aannemelijk dat verzoekster haar man zelfs niet nadat ze moesten vluchten, inlichtte over het aantal dreig telefoons en wanneer deze een aanvang namen. Minstens mag worden verwacht dat verzoeker verduidelijking vraagt en dat verzoekster die dan ook verschaft.

Wat het telefonisch contact betreft dat verzoekster vanuit België met een medewerker van Sodi of Kudi zou hebben gehad (zie haar verhoorverslag van 20 september 2012, p. 2, 5, 8) moet worden gesteld dat een dergelijke handeling een risico inhoudt gezien zij op basis hiervan opgespoord zou kunnen worden.

Dat verzoekster contact opnam met de medewerker is frappant, gelet op het feit dat verzoekster verklaard had dat zij in België contacten met Georgiërs vermijdt omdat er hier mensen van Sodi en Kudi actief zijn (zie haar verhoorverslag, p. 6). De vaststelling dat verzoekster zelf het initiatief nam om deze persoon te contacteren doet afbreuk aan de waarachtigheid van haar vrees.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat deze weergave onjuist is aangezien zij tijdens het verhoor duidelijk heeft gezegd dat zij niet vanuit België, maar vanuit Frankrijk en via de computer van een vriendin, heeft gebeld. Bovendien, zo stelt zij, had zij ook geen andere keuze, gezien haar familie in Georgië werd bedreigd indien zij geen contact zou opnemen.

De Raad stelt vast dat deze uitleg niet overeenstemt met hetgeen zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard.

Daar beweerde zij dat zij een vriend heeft die in Frankrijk verblijft en die vaak naar hen toekomt en dat deze een Georgische lijn heeft, waarop het nummer niet wordt weergegeven en zij dus gebruik maakte van deze lijn via de computer van haar vriend (zie haar verhoorverslag van 20 september 2012, p. 2, 7).

Waar verzoekster stelt dat haar familie bedreigd zou worden, indien zij geen contact zou opnemen, stelt de Raad ook hier vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, wat niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Naast deze vaststellingen werden nog twee tegenstrijdigheden vastgesteld in verband met het engagement van verzoekers voor de Conservatieve Partij.

Zo liet verzoeker eerder in de "vragenlijst" van 7 januari 2010 optekenen dat hij lid is van deze partij: "Ja, ik was actief bij de Conservatieve Partij. Ik was niet extreem, aangezien ik hierin belandde via mijn vrouw. Ik hielp de partij gewoon waar ik kon" (zie "vragenlijst", punt 3).

Bij het verhoor op het Commissariaat-generaal beweerde hij, in tegenstelling met de "vragenlijst", geen lid te zijn en enkel gezegd te hebben dat Gudgabidze en anderen hen een aanbevelingsbrief gaven (zie zijn verhoorverslag van 20 september 2010, p. 6).

Na confrontatie ontkende hij dat hij eerder had verklaard lid te zijn. De tegenstrijdigheid blijft evenwel staande.

Daarnaast legde verzoekster een brief voor van B. G. waarin hij haar problemen bevestigt.

De Raad wijst erop dat een bewijsstuk zoals een brief, enkel bewijskracht heeft voor zover deze geloofwaardige verklaringen ondersteunt.

Vooreerst wordt vastgesteld dat luidens deze brief zowel verzoekster als haar man deelnamen "*aan de protestacties van 07/11/2007 waarbij de ordediensten op illegale wijze en met gebruik van geweld optraden*" terwijl verzoekster tijdens haar eerste verhoor verklaarde dat zij niet deelnam aan de manifestatie van 7 november 2007, dat er in deze periode veel demonstraties waren waaraan zij deelnam maar dat zij er niet was op 7 november 2007 toen het geweld uitbrak (zie haar verhoorverslag van 20 september 2010 p.10) en terwijl ook verzoeker tijdens zijn eerste verhoor verklaarde dat noch hij, noch verzoekster deel hadden genomen aan de demonstratie van 7 november 2007 (zie zijn verhoorverslag van 20 september 2010, p. 7).

Deze verklaringen zijn in strijd met de inhoud van de brief.

Daarenboven verklaarde verzoekster tijdens haar tweede verhoor dat zij zich niet meer kon herinneren of zij op 7 november 2007 al dan niet aanwezig was geweest op de demonstratie (zie haar verhoorverslag van 20 september 2012, p.11) maar verklaarde dat verzoeker wél aanwezig was op de demonstratie van 7 november 2007, zij het overdag en niet 's nachts, wat dan weer tegenstrijdig is met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste verhoor dat noch hij -noch verzoekster- deel hadden genomen aan de demonstratie van 7 november 2007 (zie zijn verhoorverslag van 20 september 2010, p. 7).

Opgemerkt moet worden dat de brief in een zin ook spreekt van een onwettige arrestatie op 25 november op het werk door vertegenwoordigers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar deze zin geen onderwerp bevat zodat niet vermeld wordt wie gearresteerd werd.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift tot hun verweer (zie p. 5) aan dat "*verzoekers steeds hebben gesteld deel hebben genomen aan de manifestaties van 7 november*", maar niet te hebben deelgenomen aan die ene manifestatie van 7 november 2012 (lees 2007).

Deze uitleg wordt niet aangenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt een verschil in verklaringen omtrent de deelname.

Tot slot moet erop gewezen worden dat verzoekster volgens haar verklaringen op legale wijze Georgië verlaten heeft.

Zij verklaarde dat zij en verzoeker in bezit van eigen reispaspoorten (zie haar verhoorverslag van 20 september 2010, p. 6) ongehinderd vanuit de luchthaven van Tbilisi naar de luchthaven van Parijs konden reizen (zie haar verhoorverslag, p. 8) wat niet wijst op vervolging of een vrees ervoor.

De vaststelling dat verzoekers deze reispaspoorten niet voorleggen aan de asielinstanties doet daarenboven het vermoeden rijzen dat ze deze documenten achterhouden.

Dit geldt te meer daar verzoekster een onduidelijke verklaring gaf voor de reden waarom de smokkelaar deze documenten had ingehouden. Verzoekster beweerde dat ze tijdens de reis deel uitmaakten van een groep en dat de smokkelaar de paspoorten inhield om bij terugkeer aan de grens van hun land te bewijzen dat ook ze waren teruggekeerd.

Het ontgaat ook de Raad hoe de smokkelaar louter op basis van hun paspoorten bij de grensautoriteiten van hun land kon aantonen dat ze waren teruggekeerd.

Ook gewezen op dit feit op het Commissariaat-generaal kon verzoekster geen verduidelijking geven. Daarnaast bleek zij niet te kunnen zeggen bij welke grensautoriteiten de smokkelaar hun terugkeer zou melden. Zij wist evenmin of de andere leden van de groep zouden terugkeren naar Georgië; verzoekster kon niets over de aard en omvang van deze groep zeggen; dit alles interesseerde haar niet (zie haar verhoorverslag van 20 september 2010, p. 5, 6).

Verzoekers geven in hun verzoekschrift op dat ze verplicht waren bij aankomst in Frankrijk hun paspoorten te overhandigen aan de passeur, hetgeen voor hem zogenaamd noodzakelijk was in zijn handel. Zij hebben zich daarbij weinig vragen gesteld, gezien zij niet vertrouwd waren met deze handel en hun enige doel was hun land van herkomst te verlaten uit gevaar voor vervolging. Bovendien hadden zij nog steeds andere documenten in hun bezit, die hun identiteit konden bewijzen. Ook het gebrek aan interesse in de groep waarmee verzoekers reisden, is volgens hen volledig te wijten aan de angst en de stress die met de hele situatie gepaard ging.

Deze uitleg waarbij verzoekers plots een heel andere reden opgeven waarom ze hun paspoorten aan de smokkelaar gaven, betreft een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om een aannemelijke reden te verschaffen voor het ontbreken van hun paspoorten.

Deze verklaring kan niet worden aangenomen; de tegenstrijdigheid met hun vorige verklaring versterkt bovendien het vermoeden dat ze hun paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie verborgen te houden.

Verder is de Raad van oordeel dat gezien de recente gebeurtenissen in Georgië, zijnde de regeringswissel na de parlementaire verkiezingen van 1 oktober 2012, de problemen van verzoekers, indien hier al geloof aan zou worden gehecht, *quod non*, niet meer actueel genoemd worden.

Zo blijkt uit informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat na de verkiezingsoverwinning van "Georgian Dream", een coalitie waartoe de Conservatieve Partij behoort die verzoekster zou aanhangen, een drastische koerswijziging is ingetreden.

Deze openbaart zich bovenal op het justitiële vlak. Zo werden vele personen in hoge functies vervangen en werden verscheidene functionarissen van het oude regime aangehouden voor machtsmisbruik. In de vrijgekomen posities werden mensenrechtenactivisten benoemd (de minister van justitie, de minister verantwoordelijk voor de gevangenis, procureur-generaal, public defender...). Enkele van hen zijn advocaten die in het verleden oppositie voerden tegen president Shaakashvili. Daarnaast werd een grondige reorganisatie van de parketten en de oprichting van een commissie, met als doel de handelingen van oude functionarissen te onderzoeken, aangekondigd. Verder werd aan 190 personen het statuut van politiek gevangene verleend.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift hiertegen in dat het parlement nog steeds voor 40% bestaat uit leden van de "National Movement" en slechts voor 53% uit leden van "Georgian dream" en wijzen erop dat de president ook nog steeds Mikhail Sakaashvili, de voorzitter van de "National Movement", is. Verzoekers menen dat men aldus kan spreken van twee regeringsgroepen, waarbij de invloedrijke oligarchische leden van de "National Movement" zich blijven vastklampen aan hun posities en verwoed trachten terug aan de macht te komen. Ze menen ook dat in de huidige toestand er een mogelijkheid bestaat dat twee van de fracties binnen "Georgian dream" zouden overlopen en zich zouden aansluiten bij "National Movement" met als gevolg dat deze opnieuw aan de macht zou komen.

Een andere mogelijke wending is volgens verzoekers dat de president het parlement ontbindt, wat door de Georgische grondwet is toegestaan. Verzoekers verklaren dat erop heden een erg chaotische situatie aangaande de overheidsstructuur bestaat en dat de "Georgian Dream" onmogelijk de situatie volledig onder controle kan krijgen, waardoor een terugkeer voor hen en hun familie een groot gevaar voor hun leven zou betekenen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het stellen van hypothetische, ongefundeerde veronderstellingen, terwijl uit de informatie in het administratief dossier, blijkt dat na de verkiezingsoverwinning van "Georgian Dream" een drastische koerswijziging is ingetreden.

Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die deze informatie en de bovenstaande gevolgtrekking zouden kunnen weerleggen.

Het opleidingscertificaat aangaande het seminarie van 24 november tot en met 26 november 2009 en de steunbrief van B. G. werden hierboven reeds besproken. Haar identiteitskaart, de drie overige opleidingsattesten, het certificaat van de Georgian Bar Association en de badge van het Ministry of Corrections and Legal Assistance of Georgia leveren geen bewijs van de problemen.

Wat haar werkboekje betreft, dient te worden vastgesteld dat ook dit geen bewijs van verzoekers problemen levert. Dit document stelt bovendien dat verzoekster werd ontslagen op eigen vraag.

Haar bewering dat dit onjuist is (zie haar verhoorverslag van 20 september 2012, p. 2, 3, 8) weet verzoekster, gezien de ongeloofwaardigheid van haar eerdere verklaringen, niet te onderbouwen. De vaststelling dat haar ontslag pas gebeurde na haar vertrek naar België wijst daarbij op zich niet op vervolging.

Verder kunnen vragen gesteld worden bij de manier waarop verzoekster dit document tijdens haar verblijf in België verkregen heeft. Zij beweerde dat haar schoonzus D. Ma. vorig jaar voor een huwelijk naar Georgië was gereisd en daar contact zou hebben opgenomen met een voormalige collega, T.M. van verzoekster om haar een brief van verzoekster te overhandigen. In de brief wou verzoekster polsen hoe het met haar ging. T.M. zou hierop aan verzoeksters schoonzus haar werkboekje overhandigd hebben. Verzoekster kon daarbij niet verduidelijken waarom T.M. het werkboekje meegaf én hoe deze hiervan in het bezit is gekomen (zie haar verhoorverslag van 20 september 2012, p. 8).

Verzoeksters verklaringen die zij na haar derde verhoor doorstuurde leveren bewijs van haar verblijf in België en de reis van haar schoonzus naar Georgië.

De kopie van het paspoort van haar schoonzus en haar "boarding pass" leveren geen bijdrage over de manier waarop het werkboekje in haar bezit kwam.

De internetartikels over vervolging van onder meer advocaten in Georgië, betreffen geen van alle verzoekster persoonlijk. In die zin kunnen zij geen bewijs leveren van haar problemen; ze dateren daarnaast van vóór de regeringsswissel zodat zoals eerder aangegeven deze situatie niet meer actueel is.

Met betrekking tot het werkboekje stelt de Raad vast dat verzoekers zich opnieuw beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen, wat echter niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De vaststellingen met betrekking tot de overige elementen worden niet betwist en blijven derhalve overeind.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE